

Люба Клименко

Єрогліф
кохання

Книжечка для дамської сумочки

Книжечка для дамської сумочки

.....

Серію засновано в 2006 році

Люба Клименко

Єрогліф
кохання

Мелодрама

Київ 2011

УДК 821.161.2-31
ББК 84 (4Укр)-44
К 49

Клименко Л.

К 49 Ієрогліф кохання : мелодрама / Люба Клименко. —
К. : Дуліби, 2011. — 120 с.
ISBN 978-966-8910-36-4 (серія)
ISBN 978-966-8910-57-9

...На цей раз Люба Клименко ділиться екзотичним досвідом українсько-французької пекельної любовної кухні, яка через деякі життєві обставини головних героїв (Христі та Франсуа), готується не в Україні і не у Франції, а в далекій країні Східної Азії. Тож любовні страви Христі та Франсуа щедро приправлені східними спеціями.

УДК 821.161.2-31
ББК 84 (4Укр)-44

ISBN 978-966-8910-36-4 (серія)
ISBN 978-966-8910-57-9

© ПП Дуліби, 2011
© Люба Клименко, текст, 2011
© Альона Гнатюк,
художнє оформлення, 2011

ВОНА

Христя вийшла на терасу випити свою вранішню каву, насолоджуючись з висоти орлиного польоту краєвидом супермодерного східноазійського міста, схожого на великий ієрогліф. Це був один із її найприємніших щоденних ритуалів. Та й назагал вона не могла поскаржитися на своє нинішнє життя: контракт був вигідний, свою справу вона знала добре, тож успішно подолавши культурний шок, вправно вписалась у майже ієрогліфічний колектив банку. Христя знайшла собі дуже стильну квартиру з великою просторою терасою. Це була просто блискуча ідея — втекти від осоружного чоловіка і розчинитись у східноазійському середовищі.

Отже, вона щоранку пила на своїй терасі каву, милуючись ранковим ієрогліфічним містом, насолоджуючись

власною свободою, і це тривало аж до того моменту, поки на сусідню террасу, розташовану на поверх нижче, не виходив чмур з голеною головою, аби полисти свій садочок у японському стилі. На своїй терасі чмур щодня практикував якийсь дивний вид східного бойового мистецтва, по-ідіотському розмахуючи ідіотською шаблюкою. Крім того, він явно був естетом — тільки естет міг манікюрними ножичками підрізати свої бонзайчики. Тож побачивши, як сусід по терасі виходить до свого японського садочка, щоб ритуально привітатися з ним, Христя закінчувала кавову церемонію, поверталась у квартиру, перевдягалася в купальник і з'їжджала ліфтом на другий поверх до басейну і тренажерного залу. Знявши у воді і на тренажерах неприємне відчуття власної недосконалості, вона, тепер уже почувачись цілком самодостатньою особистістю, вирушала на роботу.

Він

Франсуа був представником і водночас сином представника великої європейської авіакомпанії. З дитинства він подорожував разом з батьками по всьому світу: народився в Еміратах, виростав у Москві й Китаї. Коли настав час вступати в університет, він повернувся на батьківщину на довший час і з подивом з'ясував для себе, що не почувач-

ється тут «як удома». Він не питав себе «чому?», а просто, не довго вагаючись, вибрав собі спеціальність, яка б дозволила йому жити подалі від дому і подорожувати досхочу.

З часів перебування разом з батьками у Китаї він полюбив Східну Азію, а тому із задоволенням вибрав собі східноазійську країну для першого закордонного відрядження у статусі менеджера представництва авіакомпанії. За чотири роки його успіхи на цій службі були такими переконливими, а знання мови і реалій такими бездоганними, що його лишили в цій країні ще й на другий термін. Франсуа тільки порадив із цього, адже почував себе в екзотичному середовищі Сходу «як удома». Світ дзен-буддизму, в який він занурився з головою, давав йому спокій і впевненість у тому, що все, що він робить, — єдино правильне. Часткою його гармонійного співіснування з Буддою був цей виплеканий японський садочок на терасі, що його він доглядав із фанатичною відданістю. Душевну гармонію доповнювала його належність до «касти» майстрів йайдо — мистецтва володіння мечем. Він мав чорний пояс, але вважав себе ще дуже невмілим, тому не лише наполегливо займався чотири дні на тиждень у залі, а й щоранку практикувався з мечем на терасі, відточуючи рухи в абсолютному спокої. Він жив у гармонії з самим собою і зовнішнім світом, щиро

вірив у те, що має всі шанси досягти в майбутньому фізичної і духовної досконалості.

На щастя, рік тому виїхали його сусіди по терасі, розташованій на поверх вище, по діагоналі. То було американське подружжя, яке регулярно смажило на своїй терасі смердючі барбекю, голосно сварилося і час від часу викидало на його майже сакральний японський садочок предмети нижнього туалету своїх коханок і коханців. Він довго не наважувався з'ясовувати стосунки з американцями, проте після того, як на його терасу зістрибнула обкурена маленька повія і зламала собі обидві ноги, він застосував до подружжя жорсткі методи шантажу, після чого воно відразу ж погодилося з'їхати геть.

Їхня квартира деякий час стояла порожньою, але згодом туди заселилася нова мешканка, яка поводила себе досить скромно і майже не давала про себе знати, за винятком того, що самотньо пила на терасі ранкову і вечірню каву (або чай?). Він навіть хотів був якось помахати їй рукою на знак приязні і вдячності за зразкову поведінку, проте вона завжди блискавично зникала, щойно він з'являвся на своїй терасі.

Так сталося і сьогодні. Однак Франсуа особливо не тривожився з цього приводу.

ТРЕТІЙ

«Сьогодні у мене перший робочий день. І я вирішив завести щоденник, розпочавши нову сторінку свого життя.

Я — маленький корейський хлопча — виріс у сім'ї династичних спеціалістів зі східної медицини. Мені від народження було запрограмовано долю лікаря-мануаліста, як раніше — моему батькові, а ще раніше — моему дідові, і так далі, вглиб багатьох поколінь. І я слухняно продовжував сімейні традиції, пізнаючи крок за кроком таїни людського тіла. Я був хорошим сином, і внуком, і учнем, однак у душі почував себе дуже нещасним: все це здавалося мені дуже старомодним, а моє ество рвалося до прогресу. Потайки я мріяв працювати в одному з банків, розташованому в супермодерній будові зі склом замість стін, в ідеально спланованому просторі, обладнаному за останнім писком технічного прогресу.

Батько і дід неприязно поставилися до мого рішення податися на навчання в університет зі спеціальності «банківська справа», однак я переконав їх тим, що показав їм зразок своєї майбутньої візитівки:

«Містер Чен Ван, магістр,
лікар-мануаліст такого-то рівня
Східної академії традиційної
медицини»

Вони довго крутили її в руках, поки не дійшли висновку, що слово «магістр» у такому словесному оточенні сприймається як прикладка до «східної медицини». І хоч поняття «магістр східної медицини» насправді не існує, але це знають не всі і багато хто впіймається на цей гачок.

Навчаючись в університеті, я паралельно здобував нові ранги в Академії східної медицини.

Тепер я приймаю пацієнтів у старенькому будиночку, що вже на ладан дише, де колись лікував людей ще мій дід, а згодом і батько. Однак займаюсь я цим лише на вихідних. Я вважаю, що це моя робота. Бо роблю це з обов'язку.

А в робочі дні я тепер відвідуватиму «храм», який називається «банк». І це моє хобі. Бо маю з цього велику втіху.

Люди, які працюють у моєму банку, схожі на священнослужителів. Особливо виконавчий директор Khrystia Hrinchenko. Ніхто в банку не може вимовити її ім'я, від чого і воно, і вона сама видаються ще сакральнішими, тобто недоступнішими. На численні прохання співробітників банку вона дозволила себе називати міс Кей-Ейч-Ейч.

Я виріс у середовищі, де європейських жінок традиційно вважають потворними. Так от, міс Кей-Ейч-Ейч теж потворна. Але якось по-особливому потворна. Вона схожа на червоного дракона. Червоний дракон потворний, але водночас прекрасний.

Кей-Ейч-Ейч мене дуже лякає. Замість грудей у неї дві могутні фудзіями. Як на зло, вона сидить якраз навпроти мене за скляною перегородкою. Мені дуже соромно зізнатися, але я весь день не міг примусити себе відірвати погляду від тих її фудзіям.

ВОНА

Нинішній день був таким самим, як і вервечка попередніх. Щоправда, в банку з'явився новий співробітник, який від незвички цілий день витріщався на її груди. Інші співробітники успішно пройшли цей етап культурного шоку звідтоді, як вона вперше переступила поріг банку. Азійцям українська порода видається дуже екзотичною, особливо в деяких, від природи опуклих місцях. З часом всі звикли до її форм і вже вкрай рідко зупиняли на них свої погляди. А цей новачок ніколи в житті не бачив українських округлостей, тож роздивлявся їх із наївним здивуванням, приблизно так, як діти розглядають червоний зад мавпи. Христя не комплексувала з цього приводу, навпаки, їй хотілося «постібатися» над молодиком: підійти до нього впритул — так, щоб її бюст якраз був на рівні його носа, і начальницьким тоном віддати наказ. Проте вона стрималася, побоюючись за психічний стан маленького Кім Ір Сена.

Саме так вона прозвала нового помічника менеджера банку, щоправда, тільки подумки. Для Христі було великим челенджем розрізняти своїх співробітників на обличчя, а запам'ятовувати їхні імена — й поготів було справою нерéalною, тому вона кожному давала прізвиська відповідно до того, які асоціації вони у неї викликали. Так, у неї в банку вже були і свій Мао Цзедун, і Лао Цзи, і Васабі, і Бонзай, і навіть В'єтнамська Зірочка. Так, у запам'ятовуванні імен вона була безпорадна, зате на цифри у неї була феноменальна пам'ять: Христя вміла блискавично перемножувати в голові чотиризначні числа, безпомилково називати по пам'яті всі цифри з усіх звітів — тижневих, місячних і річних, від чого підкошувалися ноги у її підлеглих. Однак з іменами і обличчями у Христі нічого не виходило. Вона знала, що для менеджера, який має справу не лише з цифрами, але й з людськими ресурсами, це великий мінус, однак нічого не могла вдіяти. Та, вона ретельно маскувала цей свій гандж, виготовивши для себе «підглядальку»: таблицю з іменами, посадами і фотографіями, куди по-українськи записала олівчиком усі їхні «псевда». Туди вона підглядала, ведучи наради. А зустрівшись у коридорі зі співробітником і не будучи впевненою, чи віталися вони вже сьогодні, чи ні, вона виробила своєрідну манеру легенько кивати при кожній зустрічі без зайвих слів. Звичай

Літературно-художнє видання
(Серія «Книжечка для дамської сумочки»)

КЛИМЕНКО Люба

ІЄРОГЛІФ КОХАННЯ
Роман

Літературний редактор Ольга Лисенко
Коректор Любов Дрофань
Художнє оформлення Альони Гнатюк
Макет і верстка Тараса Венгера

Підписано до друку 23.11.2011. Формат 43х61¹/₁₆.
Папір офсетний.
Умовн. друк. арк.
Наклад 4000 прим. Замовлення №

Видавець:
ПП "Дуліби"
вул. Басейна, 3, оф. 50,
м. Київ, 01004
Тел. (044) 235 39 50
E-mail: duliby@ukr.net
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 2297
від 21.09.2005 р.

Друк:
Поліграфічна фірма ТОВ «Друкарня „Бізнесполі-
граф”»
вул. Віскозна, 8
м. Київ
Тел. (044) 503 00 45
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 27152715
від 07.12.2006 р.